

γυναίκα της έρθημου. Δέν είναι έργο αυτό άγίωσούνης, άνθρωπιστικό, συγκινητικό. Τά χέρια σου έτρεμαν από τον πόθο και ή λάμπη των ματιών σου μπορούσε νά μ'ένταφιάσει δλοζώντανο.

Ένα φίλι, όσο άμαρτωλό, όσο ψεύτικο και ύποκριτικό και άν είναι, δέν μπορώ παρά νά τό δεχτώ μέ συγκίνηση και νά κλάψω γι' αυτήσου την αυθόρμητη καλωσύνη. Τίποτα άλλο δέν έζήτησες, Έσύ, παρά μονάχα ένα φίλι, και φεύγεις ευχαριστημένη, ικανοποιημένη, σάν τό φιλόανθρωπο πού μέ τό δώρο του χαρίζει τή ευτυχία και την χαρά στους πικραμένους και στους άστεγους.

Τά καυτερά ήλιομεσήμερα όταν έκστρατεύω στίς απόκεντρες σιναικίες γιά νάρθω νά φιλήσω τά μάτια σου, πίστεψέ με, λαχταρώ, άκούω δυνατούς παλμούς από μιá καρδιά πού ξαίρει τό φαρμάκι της αγάπης. Άποχτάω μιá καινούρια νεότητα και δνειροπολώ όπως στά δέκα όχτώ άτίθασσα χρόνια.

Άλήθεια, τό πιστεύω και τ' όμολογάω. Δέ βρísκει κανένας πραγματική καλωσύνη και αγάπη παρά μονάχα στους πικραμένους και άμαρτωλούς άνθρώπους. Όταν ή κάθιδρη σάρκα ένώνεται και τά κόκκαλα της σπονδυλικής στήλης τρίζουσε από τό όργιαστικό άγκάλιασμα, πές μου, ή ζωή δέν είναι, γλυκειά και ό θάνατος εύλογημένος; Έτσι θά έπρεπε νά μάς εβρουσε και νά μάς θάψουσε ει ταπεινοί άνθρωποι. Θά είμαστε τό άληθινό άγαλμα του έρωτα στοδ πείσμα των ήθικών και των ανδρών του Θεού.

Άγαπημένη μου, όπως έσύ ήρθες αυθόρμητα, σάν τό διψασμένο έλάφι νά μέ φιλήσεις, σάν τό μικρό μωσχάρι πού τρέχει νά βυζάξει τό ξένο γάλα της βαρύσωμης γελάδας, έτσι κ' έγώ αιστάνθηκα την ανάγκη νά σοδ γράψω τή λαχταριστή και δλόθερμη σκέψη της ψυχής μου...

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ

Σάν τό νέε καλογυμνασμένο άλογο πού πηδάει άφρισμένο στον κύκλο του ίπποδρομίου πετιέσαι στη σκηνή, γλυκειά μου, και χορεύεις γοητευτά. Τό φιδίσιό σώμα σου πού πολυστρέφεται και χιλιολυγίζει, τά σατανικά φλογάτα μάτια σου αιχμαλωτίζουν τον κόσμο και τον αναγκάζουν νά ξεσπάσει σε ζωηρό και επίμονο χειροκρότημα.

Μά έγώ ούτε χειροκροτώ ούτε θαυμάζω. Τρέμω. Και κείνο πού λέμε «ψυχή» άφιερώνεται σε σένα. Οί άνθρωποι πού σε χειροκροτούν δαιμονισμένα παίρνουν την ανάμνηση και την άλησμόνητη γοητεία. Μά έγώ παίρνω τό κορμί σου γιά νά τό μεταβάλω σ' ένα ξένο προσκύνημα της ψυχής, του νοδ και της σάρκας. Είναι τραγοδία Σειρήνας ό χορός σου και

τό συμπληρώνω μέ τους μυστικούς και άνείπωτους πικρακαημούς μου.

Έτσι άς περνάει ή ζωή ως την ήμέρα πού θά μέ πετάξεις άδύνατο και χλωμό στοδ δρόμο.

Σμύρνη 1921

MIX. A. ΡΟΔΑΣ

ΑΝΗΠΛΙ

Κοιμάται ή πλάση. Άπ' τά βουνά της Άρκαδίας άγνάνει άνάλαφρο κι δλείωδο φυσάει γλυκά τ' άγέρι

άνατριχιάζει ή θάλασσα και μέ τρελλά φιλάκια στους κάβους κάτι σιγολέει, στους μάλους κάτι ψέλνει.

Μεσάνυχτα' τουδ φεγγαριού οι άχτίδες παιγνιδίζουν

στοδ λιμανιού τ' άτάραχα νερά, κι άσπρογαλιάζει

-- θαρρείς πώς όνειρεύεται -- πέρα ό Άργίτης κάμπος.

Πάνω άπ' τά σπίτια τά βουβά, τά κοιμισμένα, ύψάνει,

σάμπως θεριό κουλουριαστό, τό μυθρο Παλαμίδι...

Οί βάρκες σιγοκαίζουσε στοδ λιμανιού τις άρκες

και τά καίκια δίπλα τους άρμονικά σολεύουν.

Γαλήνη άπέραντη, βαθιά σιωπή. Και δέν ταράζει

της νύχτας τό περπάτημα φωνή ή ανθρωπού πάθος!

Ξάφνου τό μαύρο τό θεριό ξυπνάει κι' άγριοκοιτάζει.

και μιá στριγγιά βγάξει ρωνή πού άνατρομάζει ό κάμπος

και της γαλήνης τόνειρο τό κόβει σά μαχαίρι

μέ τό βαρύ του μούγκρισμα,

— Φύλακες γοηγορεύτε!...

ΑΓΗΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ

CARMINA

XIY

Τό τραγοδάκι αυτό γιά σός, Έλίνα, είναι γραμμένο Μ' άλίμονο! Όχι, ως είστε οείς, λεπτό κ' ευγενικό Πλιότερο είναι ένα άπαλό κρινάκι μαραμένο Παρά ένα ρόδο του Άπριλιού διάφανο, φεγγερό.

Όύτε όσο άξίζει μιá άλαφρή φωνούλα, δέν άξίζει, Πού σιγοκλαίει παραπονετικά στην έρημιά. Όύτε όσο ή αύρα ή βραδινή πού τ' άκροκλώνια γγίζει Κι ως χέρι άβρό γλυστράει κρυφά στα καρπερά κλαδιά.

Μά κ' έτσι, ως είναι, Έλίνα, έσείς νά τό δεχτείτε πρέπει Σάν μιá παρότη. φτωχή, θλιμμένη μουσική, Πού άπλώνει κάποιον ίσκιερό στους στοχασμούς σας κρέει Και σός θυμίζει μιá γλυκιά, πού πέρασε, έποχή.

1922

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΟΤΟΠΟΥΛΟΣ